

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Pengegrisen.

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 325. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeventyr02val-shoot-idm140429411572640/facsimile.pdf> (tilgået 19. september 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

stokken stod og var stolt af sin Dubske og Sølvsnap, han var jo bestaaet for oven og for neden; i Sophaen laae to broderede Puder, de vare nydelige og dumme – og saa kunde Comedien begynde.

- 5 Alle sad de og saae til, og der blev bedet om at man vilde smelde, knalde og rumle, ligesom man var fornøjet til. Men Ridepidsken sagde, at han aldrig smeldede for de Gamle, men kun for de Uforlovede. »Jeg knalder for Alt!» sagde Knald-
perien. »Et Sted skal man jo være!» meente Spyttebakken;
10 det var nu saadan Enhvers Tanke ved at være paa Comedie. Stykket duede ikke, men det blev godt givet; alle de Spillende vendte der malende Side udad, de vare kun til at see paa een Led, ikke paa Vrangen; og Alle spillede de udmærket, heelt forud af Theatret, Traaden var for lang i dem, men saa bleve de mere
15 mærkbare. Den klinkede Dukke blev saa betaget, at hun blev løs i Klinken og Pengegrisen blev paa sin Maade saa betaget at han besluttede at gjøre Noget for En af dem, sætte ham i sit Testament, som den, der skulde ligge i saaben Begravelse med ham naar den Tid kom.
- 20 Det var en sand Nydelse, saa at man opgav Theevandet og blev ved Forstands-Øvelsen, det kaldte man at lege Mennesker og der var ingen Ondskab deri, for de legede kun – og hver tænkte paa sig og paa hvad Pengegrisen tænkte, og Pengegrisen tænkte længst, han tænkte jo paa Testament og Begravelse –
25 og naar kom det istand – altid før man venter det. – Knak!

15, 26 betaget] betagen D.

og var stolt af sin Dupskoe og sin Sølvsnap; han var jo bestaaet foroven og fornedet; i Sophaen laae to broderede Puder; de vare nydelige og dumme – – og saa kunde Comedien begynde.

- [30] Alle sad de og saae til, og man havde bedet om, at man vilde smelde, knalde og rumle, ligesom man var fornøjet til. Men Ridepidsken sagde, at han aldrig smeldede for de Gamle, men kun for de Uforlovede. »Jeg knalder for Alt!» sagde Knaldperien. »Et Sted skal man jo være!» meente Spyttebakken; det var nu saadan Enhvers Tanke ved at være paa Comedie der.
- 35 Stykket duede ikke, men det blev godt spillet, og alle de Spillende vendte naturligvis den malende Side udad; de vare kun til at see paa een Led, ikke paa Vrangen. Alle spillede udmærket, heelt forud af Theatret; Traaden var for lang i dem, men saa bleve de mere mærkbare! den klinkede Dukke blev løs i Klinken ved det og Pengegrisen blev saa betaget, at han besluttede at gjøre Noget for Een af dem, sætte ham i sit Testament, som den, der skulde ligge i saaben Begravelse med ham, naar den Tid kom.
- 40 Det var en sand Nydelse, saa at man opgav Theevandet og blev ved Forstandsøvelsen. Det kaldte de at lege Mennesker, og der var ingen Ondskab deri, for de legede kun; og hver tænkte paa sig og paa hvad Pengegrisen tænkte, og
45 Pengegrisen tænkte længst, han tænkte jo paa Testament og Begravelse – – og